

den ene Side, er Spørgsmaal om at fuldkaste en gammel Institution, som i hvorvel den i de senere Aar ikke har virket efter Ønske, dog i sin Tid har nydt en almindelig og velkjendt Anseelse, og som man har grundet Haab om at kunne bringe paa Fode igjen ved de til Raadighed staaende Midler samt at der paa den anden Side, ikke til dette Diemeeds Opnaaelse begjæres noget større Beløb af Statskassen, end denne selv under de nuværende Forhold under Videre Besvær vil kunne udrede, synes der ikke Ministeriet at foreligge nogen tilstræffelig vægtig Grund til nu at lade Stutteriet falde, og derved forpilde al Udsligt til at hofte Nytte af de hidtil paa Stutteriet anvendte Besøftninger.

Med Hensyn til Lovudkastets Enkeltheder skal Ministeriet tillade sig følgende Bemærkninger: Forsaavidt § 9 i Lov af 23de Januar 1862 foreslaaes ophævet, skal man henvide til det ovenfor Anførte Lovens § 11, har man fundet det rettest at aflese med den nye Bestemmelse i Lovudkastets § 3, som afgiver tilstræffelig Be-

tryggelse for at Stutteriets Product ikke gaaer tabt for Landets Hestavl, forsaavidt det egner sig til samnes Forbedring.

Den ved fornævnte Lovs § 12 oprettede Stuttericommissionen maa under ligeledes finde det tilvaadeligt at ophæve, da en collegial Bestyrelse efter Ministeriets Formening ikke passer for en Institution som Stutteriet, ved hvis Vedelse det er af overvejende Vigtighed at den gaaes consequent frem efter en engang fastsat uforanderlig Plan. At man har foreslaaet den nuværende Stutmesters Stilling med Hensyn til Lønningsvilkaar, afølge fornævnte Lovs § 13 uforandret bevaret, er begrundet i, at han som allerede antydet, er særlligt eegnet til med Held at virke i Stutmesterposten under de givne vanskelige Forhold. Derimod turde det være rettest at lægge Ordning af de øvrige Lønningsforhold i Stutteribestyrelsens Hænder. Ved den foreskrevne Beretning til Rigsdagen vil denne kunne fore et stadigt Tilshu med, at Statskassens Tilbud anvendes paa en fyldestgjørende Maade.

Den ene Side, er Spørgsmaal om at fuldkaste en gammel Institution, som i hvorvel den i de senere Aar ikke har virket efter Ønske, dog i sin Tid har nydt en almindelig og velkjendt Anseelse, og som man har grundet Haab om at kunne bringe paa Fode igjen ved de til Raadighed staaende Midler samt at der paa den anden Side, ikke til dette Diemeeds Opnaaelse begjæres noget større Beløb af Statskassen, end denne selv under de nuværende Forhold under Videre Besvær vil kunne udrede, synes der ikke Ministeriet at foreligge nogen tilstræffelig vægtig Grund til nu at lade Stutteriet falde, og derved forpilde al Udsligt til at hofte Nytte af de hidtil paa Stutteriet anvendte Besøftninger.

Med Hensyn til Lovudkastets Enkeltheder skal Ministeriet tillade sig følgende Bemærkninger: Forsaavidt § 9 i Lov af 23de Januar 1862 foreslaaes ophævet, skal man henvide til det ovenfor Anførte Lovens § 11, har man fundet det rettest at aflese med den nye Bestemmelse i Lovudkastets § 3, som afgiver tilstræffelig Be-

tryggelse for at Stutteriets Product ikke gaaer tabt for Landets Hestavl, forsaavidt det egner sig til samnes Forbedring.

Den ved fornævnte Lovs § 12 oprettede Stuttericommissionen maa under ligeledes finde det tilvaadeligt at ophæve, da en collegial Bestyrelse efter Ministeriets Formening ikke passer for en Institution som Stutteriet, ved hvis Vedelse det er af overvejende Vigtighed at den gaaes consequent frem efter en engang fastsat uforanderlig Plan. At man har foreslaaet den nuværende Stutmesters Stilling med Hensyn til Lønningsvilkaar, afølge fornævnte Lovs § 13 uforandret bevaret, er begrundet i, at han som allerede antydet, er særlligt eegnet til med Held at virke i Stutmesterposten under de givne vanskelige Forhold. Derimod turde det være rettest at lægge Ordning af de øvrige Lønningsforhold i Stutteribestyrelsens Hænder. Ved den foreskrevne Beretning til Rigsdagen vil denne kunne fore et stadigt Tilshu med, at Statskassens Tilbud anvendes paa en fyldestgjørende Maade.